

Kapitola šest

Ghúl v pyžamu

Šok ze ztráty Pošuka se nad domem vznášel i v následujících dnech. Harry očekával, že ho uvidí, stejně jako ostatní členové Řádu, kteří se tu střídali s novinkami, jak lomozně přichází zadním vchodem. Měl dojem, že jeho pocity viny a smutku zmírní jedině nějaká činnost, a soudil, že by měl za zničením horicruxů, kterým byl pověřen, vyrazit co nejdříve.

„No, s...“ – Ron slovo *horicruxy* pouze naznačil rty – „...nic neuděláš, dokud ti nebude sedmnáct. Pořád jsi pod dohledem. A plánovat můžeme stejně dobře tady, ne? Nebo máš pocit, že už víš, kde se ty-víš-co nachází?“ přešel k šepotu.

„Ne,“ připustil Harry.

„Myslím, že Hermiona po nich trochu pátrala,“ sdělil mu Ron. „Říkala, že si to nechá pro sebe, dokud se tu neobjevíš.“

Seděli u snídaně. Pan Weasley a Bill právě odešli do práce. Paní Weasleyová šla nahoru vzbudit Hermionu s Ginny a Fleur odplula do koupelny.

„Jednatřicátého mě přestanou sledovat,“ poznamenal Harry, „takže tu musím zůstat už jenom čtyři dny. Pak můžu...“

„Pět dní,“ opravil ho odhodlaně Ron. „Musíme tu zůstat na svatbu. Kdybychom na ní nebyli, zabily by nás.“

Harry pochopil, že tím myslí Fleur a paní Weasleyovou.

„Jde jenom o jeden den navíc,“ namítl Ron, když uviděl Harryho vzpurný výraz.

„Copak jim nedochází, jak důležité...?“

„Jasně, že ne,“ odpověděl Ron. „Nemají tušení. A teď, když jsi to zmínil, jsem si vzpomněl, že jsem s tebou o tom chtěl mluvit.“

Ron nahlédl dveřmi do chodby, aby se ujistil, že se paní Weasleyová ještě nevrací, a pak se naklonil k Harrymu blíž.

„Máma se to ze mě a z Hermiony snaží dostat. Co chystáme. Teď to bude zkoušet na tebe, tak se na to připrav. Táta a Lupin se ptali taky, ale když jsme jim řekli, že ti o tom Brumbál zakázal s kýmkoliv kromě nás mluvit, tak to nechali být. Máma ale ne. Má svou hlavu.“

Ronovo varování se během několika hodin splnilo. Krátce před obědem si paní Weasleyová vzala Harryho stranou pod záminkou identifikace přespočetné pánské ponožky, která mu podle ní mohla vypadnout z tašky. Jakmile jí nemohl z malé komůrky vedle kuchyně nikam vyklouznout, spustila.

„Z chování Rona a Hermiony se zdá, že jste v Bradavicích skončili,“ začala zlehka a nenápadně.

„No,“ odpověděl Harry. „Ano. Skončili.“

V rohu místnosti se sám od sebe roztočil mandl, který ždímal jednu z vest pana Weasleyho.

„Můžu se zeptat, *proč* zahazujete šanci na vzdělání?“ přeptala se paní Weasleyová.

„No, Brumbál... chtěl, abych něco vyřídil,“ mumlal Harry. „Ron a Hermiona o tom vědí a chtějí jít se mnou.“

„Jaké přesně ‚něco‘?“

„Je mi líto, nemůžu...“

„No, upřímně, myslím, že s Arthurem máme právo to vědět. A jsem si jistá, že pan a paní Grangerovi by s tím souhlasili!“ namítl paní Weasleyová. Harry se záchvatu „starostlivého rodičovství“ obával. Přinutil se pohlédnout jí přímo do očí a všiml si přitom, že jsou hnědé úplně stejně jako ty Ginniny. To mu zrovna nepomohlo.

„Brumbál nechtěl, aby o tom kdokoliv jiný věděl, paní Weasleyová. Mrzí mě to. Ron a Hermiona se mnou jít nemusí, je to jejich volba...“

„Nemyslím, že *ty* bys někam musel chodit!“ utrhla se na něj a odložila veškerou přetvářku. „Sotva jste plnoletí! Je to naprostý nesmysl, pokud Brumbál něco potřeboval vyřídít, měl k dispozici celý Řád! Určitě jsi ho pochopil špatně, Harry. Pravděpodobně se zmiňoval o něčem, co by si *přál* vyřídít, a tys usoudil, že to chce po *tobě*.“

„Ne, pochopil jsem ho dobře,“ odpověděl Harry chladně. „Musím to udělat já.“

Podal jí ponožku, kterou si měl prohlédnout. Byla zdobená vzorkem zlatých rákosů.

„A tohle není moje. Já nefandím Puddlemerským spojencům.“

„Aha, no samozřejmě, že ne,“ prohlásila paní Weasleyová opět nečekaně bezstarostným tónem, který Harryho zneklidnil. „Měla jsem si to uvědomit. No, Harry, dokud tady ještě jsi, určitě by ti nevadilo, kdybys nám pomohl s přípravami svatby Billa a Fleur, že ne? Pořád je toho tolik, co musíme nachystat.“

„Ne – já – samozřejmě, že nevadilo,“ odvětil Harry, kterého ta nenadálá proměna vyvedla z míry.

„To je od tebe milé,“ odpověděla mu a s úsměvem z komory odešla.

Od toho okamžiku zaměstnávala paní Weasleyová Harryho, Rona a Hermionu přípravami svatby natolik, že takřka neměli čas ani myslet. Nejpříjemnější vysvětlení jejího počínání bylo to, že se je snaží odpoutat od přemýšlení o Pošukovi a hrůzách cesty, kterou nedávno podstoupili. Celé dva dny trvalo leštění příborů, barevného sladování obalů, stužek a květin, vyhánění zahradních trpaslíků a pomáhání paní Weasleyové s přípravou závratného množství jednohubek... a po těch dvou dnech ji Harry začal podezřívat, že k tomu má jiné důvody. Zdálo se, že jim zadává tolik práce jen proto, aby je udržela od sebe. Naposledy si měl s Ronem a Hermionou šanci promluvit prvního večera, kdy jim říkal o tom, jak Voldemort mučil Ollivandera.

„Mám pocit, že si máma myslí, že pokud se k sobě vy tři nedostanete a nebudete mít šanci plánovat, dokáže váš odchod pozdržet,“ vysvětlila Harrymu polohlasem Ginny, když třetího večera jeho pobytu prostírali k večeři.

„A co si myslí, že se stane pak?“ utrousil Harry. „Že Voldemorta zabije někdo jiný, zatímco ona nás tu bude nutit péct cukroví?“

Řekl to bezmyšlenkovitě a teď si všiml, jak Ginny zbledla.

„Takže je to pravda?“ zeptala se. „O to se chcete pokusit?“

„Já – ne – jen jsem si dělal legraci,“ koktal Harry ve snaze se z toho vykrotit.

Hleděli jeden na druhého a v Ginnyině výrazu bylo cosi víc než jen úlek. Harry si najednou uvědomil, že je to poprvé od utajovaných chvil v odlehlých koutech Bradavic, co jsou spolu sami. Byl si jistý, že i ona na ně vzpomíná. Když se otevřely dveře a dovnitř vešli pan Weasley, Kingsley a Bill, oba nadskočili.

Členové Řádu teď chodívali na večeři poměrně často, protože se Doupě stalo náhražkou domu na Grimmauldově náměstí dvanáct a sloužilo jako velitelství. Pan Weasley jim vysvětlil, že poté, co zemřel Brumbál, jejich strážce tajemství, stali se novými strážci všichni, kterým polohu čísla dvanáct prozradil.

„A protože je nás kolem dvaceti, účinnost Fideľiova zaklínadla tím silně klesá. Smrtijedi se mohou tajemství pokoušet dostat z dvacetkrát více lidí. Nemůžeme očekávat, že vydrží příliš dlouho.“

„Ale Snape už teď určitě smrtijedům adresu prozradil, ne?“ zeptal se Harry.

„No, Pošuk na Snapea nastražil pár kleteb pro případ, že by se tam znovu objevil. Doufáme, že budou dostatečně silné na to, aby mu zabránily tam jít a případně o tom někomu povědět, ale nemůžeme si být jisti. Bylo by šílenství se tam dál scházet, když je utajení toho místa v takovém ohrožení.“

V kuchyni bylo toho večera tolik lidí, že byl problém vůbec se najíst. Harry se ocitl nalepený na Ginny. Vzhledem k situaci, ve které se před chvílí ocitli, by byl raději, kdyby je dělilo pár lidí. Snažil se ze všech sil neotírat se jí o ruku, takže si skoro ani nemohl uříznout ze svého kuřete, jak málo místa měl.

„Žádné novinky o Pošukovi?“ zeptal se Harry Billa.

„Nic,“ odvětil Bill.

Nemohli Moodymu uspořádat pohřeb, protože Bill s Lupinem nenašli jeho tělo. Dalo se těžko odhadnout, kam přesně spadl. Souboj se odehrál potmě a byl plný zmatku.

„V *Denním věštci* se o jeho smrti ani o nalezení těla neobjevilo ani slovo,“ pokračoval Bill, „ale to nic neznamená. Poslední dobou toho v něm moc nenajdete.“

„A pořád ještě nebylo svoláno jednání ohledně mých kouzel, která jsem při útěku před smrtijedy jako nezletilý použil?“ zeptal se Harry pana Weasleyho na druhé straně stolu, který zavrtěl hlavou.

„Protože vědí, že jsem neměl jinou možnost, nebo proto, že nechtějí přiznat, že mě Voldemort napadl?“

„Myslím, že to druhé. Scrimgeour nechce připustit, že by měl Vy-víte-kdo takovou moc, ani že v Azkabanu došlo k hromadnému útěku.“

„No jo, proč lidem říkat pravdu?“ poznamenal Harry a sevřel přitom nůž tak pevně, že mu na hřbetu pravé ruky vyvstaly bledé jizvy: *Nebudu říkat lži*.

„To se mu na Ministerstvu nikdo nehodlá postavit?“ zeptal se rozzlobeně Ron.

„Samozřejmě, že ano, Rone, ale lidé jsou vyděšení,“ odpověděl pan Weasley. „Bojí se, že příště to budou oni, kdo zmizí, že právě jejich děti budou napadeny! Kolují ošklivé zvěsti. Já například nevěřím, že bradavická profesorka studia mudlů odstoupila. Už celé týdny ji nikdo neviděl. A Scrimgeour je mezitím pořád zavřený v kanceláři. Doufám, že chystá nějaký plán.“

Nastalo ticho, ve kterém paní Weasleyová odkouznila prázdné talíře do kuchyně a naservírovala jablečný koláč.

„Musíme fymyslet, jak budeš schovaná, Arry,“ řekla Fleur, když měli zákusek všichni. „Na sftatbě,“ dodala, když se na ni zmateně podíval. „Samosřejmě, nikdo z chostů není smrtijed, ale nemůžeme rušit za to, že by po pár skleničkách šampaňského něco nešekli.“

Z toho Harry usoudil, že stále podezřívá Hagrida.

„Ano, dobrá poznámka,“ ozvala se z čela stolu paní Weasleyová. Měla na špičce nosu posazené brýle a nahlížela do dlouhého seznamu úkolů, který sepsala na sáhodlouhý kus pergamenu. „Tak, Rone, už sis uklidil v pokoji?“

„Proč?“ ohradil se Ron, praštil se lžící a upřeně na matku hleděl. „Proč se u mě v pokoji musí uklízet? Nám s Harrym takhle vyhovuje!“

„Za pár dní tu pořádáme svatbu tvého bratra, mladíku...“

„A to se budou brát u mě v pokoji?“ zeptal se Ron našťvaně. „Ne! Tak proč teda u Merlinovy plandavé levé...“

„Takhle s matkou nemluv,“ poznamenal tvrdě pan Weasley. „A udělej, co ti říká.“

Ron se na oba rodiče zamračil a pak sebral lžící a zaútočil na poslední zbytky jablečného koláče.

„Já ti pomůžu, je to i můj nepořádek,“ nabídl se Ronovi Harry, ale paní Weasleyová mu skočila do řeči.

„Kdepak, Harry, drahoušku, byla bych mnohem raději, kdybys pomohl Arthurovi vykydat slepicím. A Hermiono, byla bych ti moc vděčná, kdybys vyměnila povlečení pro monsieur a madame Delacourovy. Víš, že tu budou zítra v jedenáct dopoledne.“

Jak se ale ukázalo, pro slepice toho nebylo třeba udělat příliš. „Nemusíš se o tom, é, zmiňovat Molly,“ podotkl pan Weasley a zastoupil Harrymu cestu do kurníku, „ale, é, Ted Tonks mi poslal většinu toho, co zbylo ze Siriusovy motorky, a já ji tady, é, schovávám – tedy, chci říct, hlídám. Fantastická věc. Je tam třeba výfukové běsnění, tak se tomu myslím říká, naprosto úžasná baterie, a bude to myslím skvělá příležitost dozvědět se, jak fungují brzdy. Chci ji zkusit dát znovu dohromady, až Molly nebude – tedy, až na to budu mít čas.“

Když se vrátili do domu, nebylo paní Weasleyovou nikde vidět, takže Harry proklouzl za Ronem do jeho podkrovního pokoje.

„Uklízím, uklízím...! Áha, to jsi ty,“ poznamenal Ron s úlevou, když Harry vešel dovnitř. Ron si lehl zpátky na postel, ze které očividně zrovna vstal. V místnosti byl stejný nepořádek jako celý týden. Jedinou změnou bylo to, že teď v zadním rohu seděla Hermiona se svým zrzavým kocourem Křivonožkou u nohou a třídila knihy do dvou obrovských hromad. Některé z nich Harry poznával – byly jeho.

„Ahoj, Harry,“ pozdravila ho, když se posadil na svoje skládací lehátko.

„Jak jsi dokázala zmizet ty?“

„Ale, Ronova máma zapomněla, že po nás s Ginny tu výměnu povlečení chtěla už včera,“ opáčila Hermiona. Na jednu hromadu hodila *Numerologii a gramatiku* a na druhou *Vzestup a pád černé magie*.

„Zrovna jsme se bavili o Pošukovi,“ vysvětlil Ron Harrymu. „Myslím, že to mohl přežít.“

„Ale Bill viděl, jak ho trefila smrtící kletba,“ namítl Harry.

„No, ale Bill měl svých starostí dost,“ pokračoval Ron. „Jak si může být jistý, co viděl?“

„I kdyby smrtící kletba Pošuka minula, pořád spadl z několika set metrů,“ prohlásila Hermiona, která právě držela v ruce *Britské a irské famfrpálové týmy*.

„Mohl vykouzlit ochranné kouzlo...“

„Fleur říkala, že přišel o hůlku,“ podotkl Harry.

„No tak dobře, no, když chcete, aby byl mrtvý,“ odsekl mrzutě Ron a sklepal si polštář do pohodlnějšího tvaru.

„Samosřejmě, že nechceme, aby byl mrtvý!“ vyjekla Hermiona zděšeně. „Je to strašné, že zemřel! Ale uvažujme realisticky!“

Teď poprvé si Harry představil Pošukovo tělo, polámané stejně jako Brumbálovo, kterému v obličejí stále kmitá jeho kouzelné oko. Pocítil záchvat odporu smíšený s bizarní touhou se smát.

„Smrtijedi si asi po sobě uklidili, proto ho zatím nikdo nenašel,“ prohlásil Ron moudře.

„Jo, jako Barty Skrk, co skončil proměněný v kost a zakopaný na Hagridově zahradě. Pravděpodobně Moodyho v něco proměnili a nacpali ho...“

„Ne!“ vykvikla Hermiona. Harry se s leknutím ohlédl právě včas, aby uviděl, jak se rozplakala nad svým *Kouzelníkovým slabikářem*.

„Ale ne,“ vzdychl Harry a hrabal se ze starého skládacího lehátka. „Hermiono, já tě nechtěl...“

Ale Ron se s mohutným zavrznáním rezavých pružin odrazil z postele a byl u ní první. Jednou rukou ji objal, druhou zalovil v kapse svých džín a vytáhl odporuivě vyhlížející kapesník, kterým předtím čistil troubu. Chvatně vytáhl hůlku, namířil ji na něj a řekl, „*Tergeo*.“

Hůlka většinu mastnoty vysála. S poměrně samolibým výrazem podal Ron kapesník, ze kterého se slabě

kouřilo, Hermioně.

„Aha... díky, Rone... mrzí mě to...“ Vysmrkala se a škytla. „Je to tak hro-zné, co? H-hned po Brumbálovi. Nikdy m-mě nenapadlo, že by Pošuk mohl umřít, vypadal tak drsně!“

„No jo, já vím,“ opáčil Ron a stiskl jí ramena. „Ale víš, co by nám řekl, kdyby tu byl?“

„S-stále ve střehu,“ řekla Hermiona a otírala si oči.

„Přesně tak,“ přikývl Ron. „Řekl by nám, že se z toho, co se mu stalo, máme poučit. A já se poučil, že nemám důvěřovat tomu zbabělému podrazákovi Mundungovi.“

Hermiona se křečovitě zasmála a předklonila se, aby zvedla další dvě knihy. O vteřinu později Ron ucukl s rukou, kterou jí položil kolem ramen. Upustila mu na nohu *Obludné obludárium*. Kniha se vyvlékla z řemene, kterým byla zajištěna, a zákeřně Ronovi chňapla po kotníku.

„Promiň, promiň!“ křičela Hermiona, zatímco mu Harry nohu vyprošťoval a znovu knihu pevně převázal.

„Co s těmi všemi knihami vlastně chceš dělat?“ zeptal se Ron, zatímco kulhal zpátky ke své posteli.

„Jenom se snažím rozhodnout, které si vezmeme s sebou,“ odpověděla Hermiona. „Až budeme hledat horicruxy.“

„Aha, no jasně,“ prohlásil Ron a plácl se do čela. „Já zapomněl, že budeme Voldemorta nahánět pojízdou knihovnou.“

„Ha, ha,“ zavrčela Hermiona a dívala se na *Kouzelníkův slabikář*. „Jestlipak... budeme potřebovat překládat runy? Možné to je. Myslím, že bychom si ji raději vzít měli, pro jistotu.“

Odložila slabikář na větší z hromad a zvedla *Dějiny bradavické školy*.

„Poslouchejte,“ oslovil je Harry.

Narovnal se. Ron a Hermiona se na něj podívali s podobným výrazem, ve kterém se mísily odevzdanost i vzdor.

„Vím, že jste po Brumbálově pohřbu prohlašovali, že chcete jít se mnou,“ začal Harry.

„Už je to tady,“ poznamenal Ron k Hermioně a pozvedl oči v sloup.

„Ale to jsme přece čekali,“ řekla a začala se znovu věnovat knihám. „Víte, mám dojem, že *Dějiny bradavické školy* přece jenom vezmu. I když se tam nebudeme vracet, mám pocit, že bych byla nesvá, kdybych ji u sebe...“

„Poslouchejte!“ trval na svém Harry.

„Ne, Harry, ty poslouchej,“ opáčila Hermiona. „Jdeme s tebou. To už se rozhodlo před mnoha měsíci – vlastně spíš lety.“

„Ale...“

„Ztichni,“ doporučil mu Ron.

„... jste si jisti, že jste si to pořádně promysleli?“ naléhal Harry.

„Tak schválně,“ prohlásila Hermiona a s poměrně divokým výrazem odhodila na hromadu vyřazených knih *Toulky s trolly*. „Už celé dny balím, takže můžeme vyrazit skoro okamžitě, což pro tvou informaci znamenalo použít některá hodně složitá kouzla, a to nemluvím o tom, že jsme sem museli Ronově mámě přímo před nosem propašovat celou Pošukovu zásobu mnoholicného lektvaru.“

„Krom toho jsem upravila vzpomínky svých rodičů, takže si myslí, že jsou ve skutečnosti Wendell a Monica Wilkinsovi a že odjakživa toužili se odstěhovat do Austrálie, což právě udělali. To proto, aby měl Voldemort s jejich vystopováním víc práce a nemohl se od nich o mně něco dozvědět – nebo o tobě, protože jsem jim toho o tobě bohužel pověděla docela dost.“

„Za předpokladu, že hon na horicruxy přežiju, najdu mámu s tátou a kouzlo zruším. Jestli ne – no, tak myslím, že se mi to kouzlo povedlo natolik, aby byli šťastní a v bezpečí. Víš, Wendell a Monica Wilkinsovi nemají ani ponětí o tom, že mají nějakou dceru.“

Hermioně se zase leskly v očích slzy. Ron znovu vstal z postele, zase ji objal a zamračil se na Harryho, jako by ho odsuzoval za nedostatek taktu. Harryho nenapadlo nic, co by mohl říct, což bylo v neposlední řadě i tím, že dostávat lekce taktu od Rona bylo velice neobvyklé.

„Já – Hermiono, mrzí mě to – nevěděl jsem...“

„Nevěděl jsi, že nám je s Ronem naprosto jasné, k čemu může dojít, když s tebou půjdeme? No, tak je. Rone, ukaž Harrymu, co sis připravil.“

„Ale ne, před chvílí jedl,“ bránil se Ron.

„No tak, musí to vědět!“

„No dobře. Pojď sem, Harry.“

Ron sundal z Hermiony podruhé ruku a přešel na druhou stranu pokoje.

„Pojď.“

„Proč?“ ptal se Harry, zatímco Rona následoval ven z místnosti na úzký vrchol schodiště.

„Descendo,“ zamumlal Ron a mířil přitom hůlkou na nízký strop. Nad hlavami se jim otevřely padací dveře

a k nohám sjel žebřík. Ze čtvercového otvoru se ozvaly příšerné zvuky, napůl mlaskání, napůl kvílení, a bylo cítit nepříjemný zápach, připomínající nečistěný odpad.

„To je váš ghúl, že jo?“ zeptal se Harry, který ono stvoření, jež občas rušilo noční ticho, zatím nikdy neviděl.

„No jo,“ přitakal Ron a šplhal po žebříku nahoru. „Pojď se na něj podívat.“

Harry se vydal po několika malých příčkách nahoru za Ronem do stíněných prostor půdy. Teprve, když už protahoval otvorem ramena, zahlédl stvoření, schoulené kousek od něj, které v přítmí spalo s velkou pusou otevřenou dokořán.

„Ale... vypadá... nosí ghúlové normálně pyžamo?“

„Ne,“ odvětil Ron. „A stejně tak nemívají obvykle zrzavé vlasy nebo tolik boláků.“

Harry si stvoření s mírným odporem prohlížel. Tvarem a velikostí připomínalo člověka a na sobě mělo, jak Harry teď, když si jeho oči přivykly na tmou, mohl zřetelně rozpoznat, Ronovo staré pyžamo. Byl si také celkem jistý, že ghúlové jsou obvykle spíše slizcí a nemají vlasy, než aby měli nezaměnitelnou kšticí a byli pokryti ohavnými fialovými boláky.

„Jsem to já, chápeš?“ vysvětloval Ron.

„Ne,“ opáčil Harry. „Nechápu.“

„Vysvětlím ti to v pokoji, z toho smradu se mi začíná dělat špatně,“ řekl Ron. Slezli po žebříku zpátky, Ron ho vrátil na místo a znovu se připojili k Hermioně, která stále třídila knihy.

„Jakmile odejdeme, ghúl sleze dolů a bude bydlet tady v mém pokoji,“ objasňoval Ron. „Myslím, že se na to doopravdy těší. No, těžko říct, protože umí akorát kvílet a slintat, ale když se o tom zmíníš, tak překotně přikyvuje. Prostě ale bude dělat mě s kropenkou. Dobrý, ne?“

Harry vypadal stejně zmateně jako předtím.

„No je!“ zdůraznil Ron, kterého očividně znechutilo, že Harrymu nedocházela genialita jeho plánu. „Hele, když se my tři v Bradavicích už neukážeme, budou si všichni myslet, že jsme s Hermionou s tebou, ne? To znamená, že smrtijedi půjdou přímo k nám domů, aby naše rodiny vyzpovídali a zjistili, jestli nemají nějaké informace o tom, kde jsi.“

„Když ale budeme mít štěstí, budou si o mě myslet, že jsem odjela s rodiči. Spousta čarodějů, pocházejících z mudlovských rodin, teď mluví o tom, že se někam schovají,“ dodala Hermiona.

„Celou naši rodinu schovat nemůžeme, působilo by to podezřele a oni navíc nemůžou odejít z práce,“ vysvětloval Ron. „Takže vypustíme zvěsti o tom, že jsem vážně onemocněl kropenkou, takže nemůžu chodit do školy. Když do toho někdo začne šourat, můžou mu naši ukázat ghúla, jak leží v mojí posteli a je samý bolák. Kropenka je hrozně nakažlivá, takže se k němu nebudou toužit moc přibližovat. Bude jedno, že nemůže mluvit, protože jakmile ti ta houba napadne ústa, taky mluvit nemůžeš.“

„A vaši s tím plánem souhlasí a vědí o něm?“ vyzvídal Harry.

„Táta jo. Pomáhal Fredovi a Georgovi s proměnou ghúla. Máma... no, viděls, jak se chová. Nesmíří se s tím, že odcházíme, dokud nebudeme na cestě.“

V místnosti zavládlo ticho, které přerušovalo jen jemné bouchání, jak Hermiona dál třídila knihy na hromady. Ron seděl a pozoroval ji, zatímco Harry přejížděl pohledem z jednoho na druhého a nebyl schopen cokoliv říct. Úsilí, které vynaložili na ochranu svých rodin, mu lépe než cokoliv jiného dokázalo, že s ním skutečně mají v plánu jít a že si jsou naprosto přesně vědomi toho, do jakého nebezpečí se vydávají. Chtěl jim vysvětlit, jak moc to pro něj znamená, ale nebyl zkrátka schopen najít dostatečně silná slova.

Do ticha se ozvalo tlumené volání paní Weasleyové o čtyři patra níže.

„Ginny asi nechala na držáku na ubrousky nějaké smítko,“ poznamenal Ron. „Nechápu, proč musejí Delacourovi přijet dva dny před svatbou.“

„Fleuřina sestra jde za družičku, takže tu musí být na zkoušku. A je jí příliš málo, než aby mohla přijet sama,“ vysvětlila mu Hermiona, zatímco nerozhodně hloubala nad *Soubojem se Smrtonožkou*.

„No, hosté mámě na nervy moc dobře neudělají,“ kabonil se Ron.

„Musíme se dohodnout na jednom,“ prohlásila Hermiona, která bez rozmýšlení vyhodila *Teorii obranné magie* a vzala do rukou *Hodnocení výuky čar a kouzel v Evropě*. „Kam zamíříme, až se vydáme na cestu. Víím, žeš říkal, že chceš nejdříve zajít do Godricova dolu, Harry. Chápu to, ale ... no ... neměli bychom myslet v první řadě na horicruxy?“

„Kdybychom věděli, kde jsou, tak bych s tebou souhlasil,“ namítl Harry, který pochyboval, že by Hermiona chápala všechny důvody jeho touhy po návratu do Godricova dolu. Nepřítahovaly ho tam jenom hroby jeho rodičů. Cítil silné, ale nevysvětlitelné přesvědčení, že tam najde nějaké odpovědi. Možná to bylo jen tím, že na tom místě přežil Voldemortovu Smrtící kletbu. Teď, když čelil možnosti jejího opakování, Harryho přitahovalo místo, kde se to všechno odehrálo, protože toužil pochopit, k čemu došlo.

„Nemyslíš, že je možné, že Voldemort Godricův důl hlídá?“ zeptala se ho Hermiona. „Mohl by čekat, že se

tam vrátíš a navštívíš hroby rodičů, teď, když už můžeš chodit, kam se ti zachce?“

To Harryho nenapadlo. Zatímco se snažil vymyslet nějaký protiargument, promluvil Ron, který zjevně myslel na jiné věci.

„Tahleta osoba, co si říká R. A. B.,“ řekl. „Víte, ta, co ukradla pravý medailon...“

Hermiona přikývla.

„Na tom lístečku stálo, že ho hodlá zničit, že jo?“

Harry si přitáhl brašnu a vytáhl z ní falešný horicrux, ve kterém byla zpráva od R. A. B. stále ukryta.

„Pravý horicrux mám já a plánuji ho zničit, jak jen to bude možné,“ přečetl Harry nahlas.

„No, co když ho skutečně zničil?“ zeptal se Ron.

„Nebo zničila,“ vstoupila do toho Hermiona.

„To máš jedno,“ řekl Ron. „Měli bysme o jednu starost míň!“

„To ano, ale stejně se pokusíme vystopovat a najít pravý medailon, ne?“ prohlásila Hermiona, „abychom zjistili, jestli je zničený, nebo ne.“

„A jakmile ho budeme mít, jak se takový horicrux ničí?“ přeptal se Ron.

„No,“ podotkla Hermiona, „po tom jsem pátrala.“

„Jak?“ vyzvídal Harry. „Myslel jsem, že v knihovně žádné knihy o horicruxech nejsou?“

„Nejsou,“ opáčila Hermiona a začala se červenat. „Brumbál je všechny odstranil, ale – nezničil je.“

Ron se na posteli zvedl s očima navrch hlavy.

„Jak ses u Merlinových spodřárů k těm knihám o horicruxech dokázala dostat?“

„Nebylo to – nebyla to krádež!“ bránila se Hermiona a zoufale se po Ronovi a Harrym dívala. „Pořád to jsou knihy z knihovny, i když je z ní Brumbál vyřadil. A beztak, pokud by chtěl, aby se k nim *opravdu* nikdo nedostal, určitě by bylo mnohem těžší...“

„Tak už to vyklop!“ vykřikl Ron.

„No... bylo to lehké,“ přiznala Hermiona tiše. „Prostě jsem použila přivolávací kouzlo. Víte – *Accio*. A ony – vyletěly z Brumbálova okna a přistály přímo v dívčích ložnicích.“

„Ale kdy jsi to udělala?“ zeptal se Harry, který si Hermionu obdivně i s nedůvěrou prohlížel.

„Hned po jeho – Brumbálově – pohřbu,“ odpověděla Hermiona ještě tišeji. „Jakmile jsme se dohodli, že skončíme se školou a půjdeme hledat horicruxy. Když jsem vyšla nahoru, abych si sbalila věci, napadlo mě, že čím víc toho o nich budeme vědět, tím líp. A byla jsem tam sama, takže jsem to zkusila... a ono to zabralo. Přiletěly otevřeným oknem přímo ke mně a já – já si je přibalila.“

Polkla a prosebně dodala: „Nevěřím, že by se Brumbál zlobil. Nepoužijeme je přeci k výrobě vlastních horicruxů, ne?“

„Máš pocit, že si stěžujeme?“ poznamenal Ron. „A kde ty knihy vlastně máš?“

Hermiona se v hromadě knih chvíli přehrabovala a pak z ní vytáhla velký svazek vázaný v ošoupané černé kůži. Vypadala trochu, jako kdyby jí bylo zle, a držela ho tak štitivě, jako by šlo o zdechlinu.

„V téhle je podrobný návod, jak vyrobit horicrux. *Taje nejtemnější magie* – je to hrozná kniha, vážně příšerná, plná zlých kouzel. Zajímalo by mě, kdy ji Brumbál z knihovny odstranil. Vsadila bych se, že pokud to udělal, až když se stal ředitelem, právě z ní se o horicruxech dozvěděl Voldemort.“

„Proč by se tedy ptal Plžoroha, jak se dělá horicrux, když ji už předtím četl?“ chtěl vědět Ron.

„Od Plžoroha se chtěl dozvědět jenom to, co se stane, když svou duši rozdělí do sedmi,“ vysvětlil Harry. „Brumbál si byl jistý tím, že když se Plžoroha ptal, už dobře věděl, jak se horicruxy vytvářejí. Myslím, že máš pravdu, Hermiono, dost možná se to dozvěděl z téhle knihy.“

„A čím víc toho o nich vím,“ pokračovala Hermiona, „tím strašnější mi připadají. A čím dál neuvěřitelnější mi připadá, že jich udělal šest. V knize je varování, jak moc poškodí vaši duši, pokud z ní kus vytrhnete, a to mluví jen o jediném horicruxu!“

Harry si vzpomněl, jak Brumbál říkal, že Voldemort překročil hranice „běžného zla“.

„Neexistuje způsob, jak svou duši zase složit dohromady?“ vyzvídal Ron.

„Existuje,“ odpověděla s prázdným úsměvem Hermiona, „ale byl by hrozně bolestivý.“

„Proč? Jak se to dělá?“ ptal se Harry.

„Lítost,“ prohlásila Hermiona. „Musíš vážně litovat toho, co jsi udělal. Je tam u toho poznámka: Bolest, kterou ti to přivodí, tě očividně může zabít. Nějak nemám dojem, že by se do toho Voldemort hnal, co myslíš?“

„Ne,“ vstoupil do toho Ron, než Harry stihl odpovědět. „Takže se tam píše, jak zničit horicrux?“

„Ano,“ odpověděla Hermiona, která teď listovala křehkými stránkami s výrazem, jako kdyby si prohlížela hnijící vnitřnosti, „protože tu varují temné mágy, že je musejí chránit velice silnými kouzly. Z toho, co jsem se dočetla, je jasné, že to, co udělal Harry s Raddlovým deníkem, je jeden z mála spolehlivých způsobů, jak horicrux zničit.“

„Cože? Probodnout ho bazilišším zubem?“ zeptal se Harry.

„Tak to je bezva, naštěstí máme velkou zásobu bazilišcích tesáků,“ ulevilo se Ronovi. „Zrovna jsem si říkal, co s nimi asi budeme dělat.“

„Nemusí jít o baziliščí zub,“ pokračovala Hermiona trpělivě. „Musí jít o něco natolik ničivého, že se horicrux nezvládne léčit. Na baziliščí jed je jenom jeden protijed a je hrozně vzácný...“

„...fénixovy slzy,“ přikývl Harry.

„Přesně tak,“ přitakala Hermiona. „Náš problém je v tom, že existuje jenom málo látek tak ničivých jako baziliščí jed a nosit u sebe kteroukoliv z nich je velice nebezpečné. Budeme to ale muset nějak vyřešit, protože rozbít, zlomit nebo rozmačkat horicrux nestačí. Musíte zařídit, aby se nemohl obnovit ani prostřednictvím kouzel.“

„Ale i když zničíte předmět, ve kterém žije,“ přemítal Ron, „nemůže se ta část duše v něm prostě sebrat a přestěhovat se do něčeho jiného?“

„Nemůže, protože horicrux je pravým opakem člověka.“

Když uviděla, že jsou z toho Ron s Harrym naprosto zmatení, rychle pokračovala.

„Podívejte se, kdybych teď vzala meč a Rona s ním probodla, jeho duši bych naprosto nijak neublížila.“

„To by mě určitě opravdu zahrálo u srdce,“ poznamenal Ron. Harry se zasmál.

„No, vlastně by mělo! Ale jde mi o to, že ať se s tvým tělem stane cokoli, tvá duše přežije bez úhony,“ objasňovala Hermiona. „Ale v případě horicruxu je to přesně naopak. Útržek duše, který v něm přebývá, je na jeho schránce, tedy na jeho zakletém těle životně závislý. Bez něj nemůže existovat.“

„Ten deník víceméně umřel, když jsem ho probodl,“ zamyslel se Harry a vzpomínal na to, jak z probodených stránek deníku proudil inkoust připomínající krev a jak mizející kousek Voldemortovy duše křičel.

„A jakmile byl deník zničen, zlomek duše, který obsahoval, už bez něj nemohl existovat. Ginny se deníku snažila zbavit před tebou a spláchnout ho do záchodu, ale on se k ní zase vrátil, jako by se mu nic nestalo.“

„Počkej,“ zamračil se Ron. „Duše z deníku Ginny ovládala, je to tak? Jak funguje tohle?“

„Pokud je kouzelná schránka neporušená, může se duše v ní přemisťovat do lidí, kteří k ní mají příliš blízko. Nemyslím tím, že ji příliš dlouho drží v ruce, dotek s tím nemá co dělat,“ pokračovala, než stihl Ron promluvit. „Myslím citově blízko. Ginny deníku svěřovala svoje pocity, byla pro něj neuvěřitelně zranitelná. Když se s horicruxem příliš sžijete nebo vám na něm příliš záleží, jste v maléru.“

„Zajímalo by mě, jak asi Brumbál zničil prsten,“ přemýšlel Harry. „Proč jsem se ho jenom nezeptal? Nikdy mě nenapadlo...“

Hlas se mu vytratil: vzpomínal na všechny věci, na které se měl Brumbála zeptat. Přemýšlel o tom, že se mu od chvíle, co ředitel zemřel, zdálo, že za jeho života promarnil tolik příležitostí dozvědět se něco víc... dozvědět se všechno...

Tichu byl náhle konec, protože se dveře pokoje s ohlušující ranou rozrazily. Hermiona vyjekla a upustila *Taje nejtemnější magie*. Křivonožka zmizel pod postel a rozhořčeně syčel. Ron vyskočil z postele, uklouzl po zahozeném obalu od čokoládové žabky a uhodil se o protější zeď do hlavy. A Harry instinktivně sáhl po hůlce, než si uvědomil, že se dívá na paní Weasleyovou, která byla rozcuchaná a ve tváři měla rozžlobený výraz.

„Hrozně mě mrzí, že ruším váš příjemný dýchánek,“ řekla a hlas se jí třásl. „Jsem si jistá, že si všichni potřebujete odpočinout, ale v mém pokoji je hromada dárků, které je třeba roztřídit. A měla jsem dojem, že jste souhlasili s tím, že nám pomůžete.“

„Ale ovšem,“ vydechla vyděšeně Hermiona a vyskočila na nohy. Knihy se kolem ní rozlétly. „Pomůžeme, nezlobte se...“

Ztrápeně se po Ronovi s Harrym podívala a pospíchala za paní Weasleyovou.

„Chová se k nám jako k domácím skřítkům,“ stěžoval si tiše Ron, který si stále třel čelo, když ji s Harrym následovali. „Jenomže nám chybí jejich radost z práce. Čím dřív bude tahle svatba za námi, tím líp.“

„Jo,“ souhlasil Harry. „Pak už nebudeme mít na práci nic jiného než najít pár horicruxů. Hotové prázdniny, co?“

Ron se začal smát, ale když uviděl obrovskou hromadu dárků, která na ně čekala v pokoji paní Weasleyové, rychle ho to přešlo.

Delacourovi dorazili druhého dne dopoledne v jedenáct hodin. Harry, Ron, Hermiona a Ginny už tou dobou Fleuřinu rodinu upřímně nenáviděli, a když si Ron utíkal převléct ponožky, aby měl obě stejné, a Harry se pokoušel uhladit si vlasy, chybělo v jejich počínání jakékoliv nadšení. Když byli shledáni dostatečně upravenými, vyšli na prosluněný dvorek a čekali na hosty.

Harry to tu nikdy neviděl tak naporáděné. Zmizely zrezivělé kotle a staré škrpály, kterých byl obvykle dvorek plný, a místo nich tu byly dva keře citlivěk rozechvělých, které stály každý na jedné straně dveří ve

velkých květináčích. Ačkoliv nefoukal vítr, jejich listy se líně pohupovaly a zajímavě se vlnily. Slepice byly zavřené, dvorek zametený a nedaleká zahrada byla prostříhaná, uhrabaná a celkově uklizená, ačkoliv Harrymu, kterému se její divočejší podoba zamlouvala víc, připadalo, že bez obvyklých dovádějících trpaslíků vypadá trochu smutně.

Nedokázal už ani spočítat, kolik bezpečnostních zaklínadel bylo na Doupě Řádem i Ministerstvem vykouzleno. Věděl jen, že se tam teď už nikdo nemohl prostřednictvím kouzel dopravit. Pan Weasley proto vyrazil uvítat Delacourovi na vrcholek nedalekého kopce, kam měli dorazit prostřednictvím přenašedla. První známkou jejich příchodu byl nezvyklý vysoký smích, jehož původcem se ukázal pan Weasley, který se o pár chvil později objevil u branky obsypaný zavazadly. Vedl krásnou blondátou ženu v dlouhých trávově zelených šatech, která patrně byla Fleurinou matkou.

„Maman!“ vykřikla Fleur a vyrazila kupředu, aby ji objala. „Papa!“

Monsieur Delacour nebyl ani zdaleka tak pohledný jako jeho žena. Byl o hlavu menší a obtloustlý, nosil drobnou špičatou bradku. Nicméně působil sympaticky. V botách s vysokými podpatky vyrazil k paní Weasleyové a políbil ji na každou tvář. Tu to značně vyvedlo z míry.

„Vy si dala tolik práse,“ pronesl hlubokým hlasem. „Fleur nám říká, že vy neúnavně chystala.“

„Ale, to nic nebylo, vážně,“ trylkovala paní Weasleyová. „Vůbec nic!“

Ron si ulevil kopancem do trpaslíka, který vykukoval zpoza jednoho z citlivkových keřů.

„Drachá paní!“ prohlásil monsieur Delacour, který stále držel ve svých tučných rukou ruku paní Weasleyové a upřeně na ni hleděl. „Jsme felice počtění nadcházejícím spojením našich dfou rodin! Dofolte mi představit vám mou choť, Appolinu.“

Madame Delacourová se posunula vpřed a sešla se, aby mohla paní Weasleyovou políbit také.

„*Enchantée*,“ řekla. „Fáš manšel nám fypráfěl spoustu sábvnych chistorek!“

Pan Weasley se zběsile zachichotal. Paní Weasleyová po něm hodila pohledem, načež okamžitě ztichl a ve tváři se mu objevil výraz, který by se byl dokonale hodil k lůžku vážně nemocného přítele.

„A samosřejmě snáte mou malou Gabrielle!“ pokračoval monsieur Delacour. Gabrielle byla zmenšená Fleur. Bylo jí jedenáct a měla čistě blondaté vlasy do pasu. Vrhla na paní Weasleyovou okouzující úsměv, objala ji a pak se zářícíma očima podívala na Harryho a zamrkala řasami. Ginny si hlasitě odkašlala.

„No tak, pojd'te přece dál!“ halekala paní Weasleyová, zatímco uváděla Delacourovou do domu. To doprovázelo mnohokrát opakované „Jen račte!“, „Až po vás!“ a „I kdepak!“.

Jak se brzy ukázalo, Delacourovi byli příjemnými a ke všemu nápomocnými hosty. Všechno se jim líbilo a s radostí pomáhali s přípravami na svatbu. Monsieur Delacour označil všechno od zasedacího pořádku až po boty družiček jako „*Charmant!*“. Madame Delacourová dokonale ovládala veškerá domácí kouzla a během chvíličky dokonale vyčistila troubu. Gabrielle všude doprovázela svou starší sestru, snažila se jí pomáhat, jak jen to šlo, a švitořily spolu překotnou francouzštinou.

Doupě ale bohužel nebylo pro tolik lidí stavěné. Pan a paní Weasleyovi teď spali v obývacím pokoji, když umlčeli protesty Delacourových a nechali jim svou ložnici. Gabrielle přespávala s Fleur v pokoji, ve kterém dříve bydlel Percy, a Bill měl nocovat se svým svědkem Charliem, jakmile se Charlie vrátí z Rumunska. Příležitosti ke společnému plánování tak prakticky vymizely. Harry, Ron a Hermiona se dokonce ze zoufalství nabídli nakrmit slepice, jen aby se dostali z přeplněného domu.

„A pořád nás nenechá na pokoji!“ prskal Ron, protože jejich druhý pokus o setkání na dvorku přerušila paní Weasleyová, která se tam zjevila s velkým košem prádla v rukou.

„Výborně, nakrmili jste slepice,“ volala na ně, zatímco se k nim blížila. „Měli bychom je radši zase zavřít, zítra nám sem přijdou postavit svatební stan,“ vysvětlovala a opřela se o kurník, aby si vydechla. Vypadala vyčerpaně.

„Millamantovy kouzelné stany... jsou velice dobří... Bill je sem přivede... Měl bys asi zůstat uvnitř, Harry, až tady budou. Musím přiznat, že je všechna ta organizace složitější, když musíme brát ohledy na tolik bezpečnostních kouzel.“

„To mě mrzí,“ prohlásil Harry sklesle.

„Ale ne, drahoušku!“ odvětila okamžitě paní Weasleyová. „Nemyslela jsem to tak – tvoje bezpečí je mnohem důležitější! Vlastně jsem se tě chtěla zeptat, Harry, jak chceš oslavit narozeniny. Sedmnáctiny jsou koneckonců hrozně významné...“

„Nechci nic velkého,“ prohlásil rychle Harry, když si představil, jak by oslava celou situaci ještě zkomplikovala. „Vážně, paní Weasleyová, bude stačit normální večeře. Je to předvečer svatby...“

„Když myslíš, zlato... Pozvu Rema a Tonksovou, ne? A co takhle Hagrida?“

„To by bylo fajn,“ uznal Harry. „Ale prosím, nekomplikujte si to moc.“

„Ale vůbec ne, vůbec ne. To nejsou komplikace...“

Dlouze a pátravě si ho prohlédla, pak se na něj trochu smutně usmála, narovnal se a odešla. Harry ji

sledoval, jak mávla hůlkou u prádelní šňůry, mokré oblečení se vzneslo do vzduchu a samo se pověsilo, aby uschlo. Najednou pocítil silnou lítost nad tím, kolik nepohodlí a bolesti jí způsobuje.

Harry Potter and the Deathly Hallows

Přeložilo: Klubátko (c) 2007

Odpovědný redaktor: Plžoroh